

"אונה" יעקב מספרת ...

הגעתי ל"מעין" בדיוק שנתיים לאחר יום ההתיישבות, כ-30 באוגוסט 1940, כאשר היא ישבה עדיין למטה בצריפים ובאהלים. אפנט הכל היה שם פרימיטיבי מאד אך כבר בימים הראשונים הרגשתי את עצמי ממש בכוח. כולם דאגו לי, שאלו לשלומי, וכמו במשטחה גדולה חשתי שהנני אחת מהמשטחה הזאת. החברים עבדו קשה והיו להם לא מעט צרות - בסחונות, כלכליות, כריאותיות, ולכן מוכן היה רצוני להשתתף אהם לפחות במשהו בעבודתם. לעעפים עורתי כמסכה, עד שיום אחד, זמן קצר אחרי כואי, שאלה אותי אחת הזכרות, אם מה רב מסחוני, כאשר החברר לי שרוב כן - כך אמרו לי - "אם אין כוונת בצורה זאת נכנסתי לעבודה שאני עוסקת עוד טכונה ובכלל אין להשוות את הנאי שנה אחרי כן עכרה הקבוצה לרק באותלים, אפילו אהלים כלתי מסוד נעימה: מצאתי צריף קטן ונחמד, בעל כצריף זה 8 שנים, ולא אשכח אף פעם כל הפרימיטיביות, עם כל הפשטות, כאשר אפילו כרו מים היה רווק (לא לדבר על טרוחים ממש!). הייתי מאושרת מאד שם.

חסיר אזכור את הפגישות על כוס קפה כשבת אחרי השחרים, כאשר לא היה חבר כמעט שלא בקר אצלי ושבתן שוחחנו על דא ועל הא, על הנעשה בעולם ובקבוצת-חנו. זוכרת אני יום אחד, כאשר נכנס אל חררי וזכר המזכירות (אכרסם גונדרמן) בכדי לבשר לי שהחלט להעניק לי דמי כיס של 10 גרוש כחודשו נו, באמת, מה עוד היה חסר לי? בעד גרוש אחד יכולתי לקנות שקיה שלמה של סוכריות כשכיל הילדים שלנו וזכרון אחר מאותם הימים הוא היום כאשר החליטו פתאום לצפות את קירות צריפי כלכירים (ריקסים). אפנט לפני כן, כחורף, חדר הגשם לא רק דרך החלונות אלא גם בעד הקירות, אבל מי צפה בכלל לפותרות כאלו? הפרידה מצריף זה, כאשר נכנסתי לכיה אכן ממש, היחה קשה מאד.

המצב השחנה מאד החל מ-1945, כאשר החלו להגיע עוד הורים ונוצר כעין חוג הורים אשר יחסיו ההדדיים היו חסיר טובים מאד, והחהווחה חכרת הורים נעימה. לעתים קרובות נפגשנו ונפגשים עדיין לפעולות חכרתיות וגם פעולות חכרתיות כשפתנו.

כסיום ברצוני לציין שמצאתי כאן בית כמלוא מוכן המילה, ובהודמנות זו טיפוני להורות לקבוצה ולכל חכרית על היחס היפה שחמיר הראו לי באופן אישי ולפל החורים החיים אחנו מה.